

D Ö D S = P s a l m

för

Enkan Britta Christina Wallin,
född Wanselius.

Wid des aflifwande den 28 Juli 1827.

jemte

En Forrt af henne sjelf meddelad under
rättelse om hennes förnämsta lef-
nadshändelser.

O Gud! i dina händer
Skröat min werld sig wänder
Sörtror jag lif och själ.
Ne! jag ej kunde tänka,
Hör djupt sig allt kan sänka,
Så länge allt gick wäl."

Kon. Erik XIV. Sw. Psalmb. No 573, v. 6.

SEDERHOLM,

Alméns och Granbergs Tryckeri, 1827.

Nrnet af Stortorget och Kåbbrinken,

B 3022/44

Dödens portar öppnas änyo. Lifwet med
sina omwexlingar måste lemnas i de år, då
helsan ännu målar kinden, och då styrkan upp-
nått sin mognad. Dyster och bedröflig är den
lott, som tillfallit Enkan Britta Christina Wal-
lin, född Wanselius. Det är genom Tidnin-
garne allmänt kunnigt, att hon blifwit ankla-
gad och dömd för mord å ett barn, som blif-
wit lemnadt i hennes wård. Huruwida hon
verkligen är skyldig till detta brott, wet den
alsmåktige Guden bäst, som pröfwar hjertan
och ransakar njurar; men allt sedan sin första
bekännelse har hon enständigt nekat sig wara
skyldig till mordet, och dermed i yttersta stun-
den fortfarit, ehuru hon war ganska wäl be-
redd och undergifwen Guds wilja. Smeller-
tid, om hon beaätt detta rysliga brott, har
hon likwäl erkänt sig hafwa ågt kunnskap der-
om, att barnet skulle mishandlas, och då hon
emottagit detsamma, och ej kan wisa brottet
ifrån sig blir hon alltid inför menniskors och
Iagens ägon en orsak till barnets död. Hen-
nes straff blir således en skarp och warnande
erinring till alla dem, som hafwa barn un-
der sin wård, att med ömhet och omsorg be-
handla dessa späda, oskyldiga warelser, hwilka
allenast med sitt leende eller sin gråt kunna
gifwa sina känslor tillkänna; må det påmin-
na hwar och en om Jesu egnas ord: Allt hwad
I gören dessa, det gören I och mig.

Enkan Britta Christina Wallin är född den 17 September 1794 på hemmanet Håresing i Arila Socken i Södermanland. Hennes fader war Kronojägaren Wanselius. Hon åtnjöt hemma hos sina föräldrar en frisklig uppfostran till dess hon 1810 flyttade till Arila prestgård, såsom biträde i hushållningen, der hon qwarblef i två och ett halft år, hwar efter hon återkom hem till sina föräldrar. Den 24 Juni 1814 trädde hon i äktenskap med Timmermannen wid Åfers Styckebruk Erik Wallin, och lefde med honom såsom en god och trogen maka till den 17 April 1821, då döden ryckte honom från hennes sida. Med honom afflade hon twenne nu lefwande barn, gossen Carl Erik, född den 4 April 1815 och gossen Pehr Gustaf, född den 4 Juni 1817. Om våren 1824 flyttade hon hit till Stockholm, hvar est hon först kom i tjänst hos Traktören Örnström på Ladugårdslandet; men sedan hon den 17 September samma år framfödt ett oäkta gossebarn, som i dopet blifwit kalladt Anders Wilhelm, antogs hon såsom amma för det barn, hwarmed Kejsarliga Rysska Statsrådet van Brienens Fru wid samma tid nedkommit. I detta hus qwarblef hon i fjorton månader, eller ända till December 1825, då hon lemnade ammtiensten, men hyrde sig likwäl rum i samma hus till om våren 1826. Nu flyttade hon åter till Ladugårdslandet, der hon bodde ihop med polisbetjenten Anders Råstedt, till dess hon i sifflidne September månad arresterades för det brott, hvarför hon nu undergår straff. Såsom orsak till sin hitflytning uppgaf hon sitt dåwarande hafwande till

stånd. emedan fadren till detta barn, som war förut härstädes och tjenande wid Lif.Gardet till häst, lofwat gifva sig med henne; men som hon wid sin hitkomst fann honom i godt förstånd med en annan qwinsperson, affade hon sig förbindelsen med honom. I öfrigt sade hon hafwa födt sig och barn med sön och tvått sedan hon lemnat ammtjensten i Statsrådet van Briensens hus. Såsom skuld till den olycka, i hwilken hon råkat, uppgaf hon ofwannämnde Polis.betjent Anders Råstedt, hwilken hon påstod wara långt brottsligare än hon. I sin lefnad har hon i öfrigt utmärkt sig för arbetsambet, renlighet och ett stilla wäsende, och har snarare beröm än taddel ifrån de hus, i hwilka hon tjent. För något annat brott har hon ej förut varit lagförd.

Hon syntes temligen wäl beredd och nöjd att dö; men förklarade likwäl, att dödens bitterhet fördubblades för henne i anseende der till, att hon nödgades lemna sina barn i en ålder, då de som häst behöfde hennes omwårdnad. Gud ware hennes själ nådig!

Metodi: O! Jesu när jag bädan skall.

Hon kommer snart min sista stund
Då lifwets band skall lösas;
I hwar minut, ja hwar sekund,
Min själ allt mer förkrofas!
Min död är bitter, store Gud!
Men fyllas skall din wiljas bud;
Må Du mig styrka gifwa!

2.

O! då jag nu tillbakaser
På min förslutna lefnad,
Jag finner hur jag mer och mer
Blef snärjd i syndens wefnad;
Hur djupt det war mitt syndafall,
Hwarför jag döden lida skall;
O! Jesu dig förbarma!

3.

Du späda barn, som på min arm
Njöt en oskyldig hwila,
Då moderskänslan ur min barm
Så hastigt kunde ila;
Hwi skulle jag ej värda dig,
Som om du hade tillhört mig,
Och dig från wäldet freda?

4.

Din anda swärfwar jemnt för mig
Och synes ständigt fråga:

"Hur kunde du så glömma dig
"För guldets usla låga?
"Från lifwets glädje rycktes jag
"För'n knappt jag sett det första dag
"Hur kan en mor så handla?"

5.

Jag ser ännu hur ljuft du log
Dch håndren menlöst sträckte;
Men syndens lusta mig bedrog
Dch dygdens känsla stäckte;
Jag wandrade den afgrundsstig,
Som i förderfwet förde mig,
Dch nu till afrätts-platsen.

6.

Jag kan ej tälja dessa qwal,
Som ständigt mig förfölja;
Uti ditt sköte göm mig dal!
O berg! kom att mig dölja!
Hur ryslig är ej brottets lön;
Men dygdens huru ljuf och skön,
För den, som trogen blifwer!

7.

Dock tyft, jag nu till korsets fot
Will ödmjukt nederfalla,
Dch söka tröst för syndens hot
Dch Jesu nåd åkalla;
Hans arm till frälsning är ju sträckt
För hwarje syndare, som väckt
Will sig åt honom lemna?

8.

Ack, store Gud! hör nu min bön,
Gif tröst åt detta hjerta,
Som under brottets wisa lön
Förkrofas utaf smärta;
Låt mig af hopp en stråle få,

Så vill jag nåjd till döden gå;
O! hör mig milde Jesu!

9.

Förlåt mig Jesu all min skuld,
Och styrk mig på mitt sista!
Var Du den ångersfulla huld
Då lifwets trådar brista!
Jag känner lättnad i mitt bröst,
Du skänker nåd, Du skänker tröst
Jag derom är förwisad.

10.

Farväl nu mina arma barn,
Jag skall er öfvergifwa;
För Satans olycksfulla garn
Må Gud ert skyddswårn blifwa;
Förtron er åt Hans godhets hand,
Så ha'n I ej på lösan sand
Byggt huset för er lycka.

11.

I sen i eder stackars mor
Ett talande exempel,
Att i det hjerta lasten bor
Har icke Gud sitt tempel,
Men att den Gud, som allt förmår,
Låt straffet följa brottets spår,
Om än det syntes dröja.

12

Farväl o werld, med all din ståt,
Och all den pråkt dig glåder,
Jag wänder mig från lifwets stråt
Och inför Gud framträder;
Jag böjer mig i stoftet ned;
O Jesu du för mig nu hed!
Och war min sjål nu nådig!

JEAN JAKOB
BANKER